

בס"ד
פעקל"ע 9, חלק א.

בס"ד

מדור צרכנות | והפעם: סטים!

מדור הפרסום שלנו נפתח רק עכשיו, ולכן הוא צריך להיות רלוונטי ומעניין במיוחד. כמובן שלא נקרא לו פרסום. פוי. נקרא לו מדור הצרכנות. אי לכך ובהתאם לזאת, הרמתי טלפון בהול לדודתי נחמה שתחי', והיא קבעה מיידית: **תכתוב על סטים לילדים! זה מעניין! וחמוד נורא...**

הדודה הבטיחה שהפוטנציאל גדול, ואי לכך היא נשלחה בכבודה ובעצמה לשוחח עם יצרנית מוכרת של ביגוד לילדים. לאחר חיפוש ב'גוגל', הדודה מצאה, וגם ראיינה:

שלום לגברת ח' קורץ...
שלום...

את מוכרת סטים לילדים? כן?
כן!

בזמן שהאחיין שלי פותח לי במחשב את 'גוגל', תספרי לי, איך הגעת לזה?
האמת שאני נורא אוהבת לראות ילדים וילדות לבושים בסטים, ופשוט לא מצאתי בחנויות. אז החלטתי לייצר לבד. סטים לילדים, לילדות, לתינוקות, כל מה שאפשר לסטט...

מיידלע, מה לייצר לבד. את בטח קונה הכל ב'גוגל'.
לא, לא. אני מייצרת את הביגוד בעצמי, בסין.

בסין הרחוקה? מה עושה שם יידישע מאמע?
האמת שנסעתי לשם לא מעט פעמים, תמיד תמיד עם בעלי. יש לנו מתווכת מקומית שמסתובבת איתי שם, בזמן שבעלי נשאר ללמוד במלון עם החברותא מישראל, בטלפון. בכל כזו נסיעה אני מבקרת בהרבה מפעלים, בודקת בידיים את הבדים, את האיכות, את החומרים, הכל.

מיידלע, נחמה רבינסקי לא טיפשה. את בטח קונה את הבגדים מוכנים בחנויות בסין, משלמת שקל ומוכרת במאתיים.
הלואי שהיה שם... אבל גם שם אין.
חוץ מזה, אני רוצה לעצב בעצמי את הסטים, לפי הטעם שלי ולפי הטעם של הקוחות.

לעצב? בעצמך? איך?
בהתחלה הייתי קצת חסרת ביטחון, אז עבדתי עם מעצבת מקצועית. אני עיצבתי וחלמתי, והיא שרטטה את זה בכלים מקצועיים. בהמשך אני כבר משרטטת בעצמי.

את כותבת להם הוראות בסינית?
לא, באנגלית. והם נורא מרובעים. אם אני מוסיפה עוד קו אחד מיותר בבגד, הם ייצרו לי אותו בדיוק כמו בשרטוט.. זה מצחיק.

אז זה הכל? את עושה כמה קווים באימייל ומקבלת מהסינים אלף סטים?

לא, הלוואי...

כל מוצר ומוצר שיש לי בחנות מגיע אחרי המון סבבים של תיקונים וטלפונים ומיילים. רק כאשר האב טיפוס מושלם בדיוק אני מאשרת להם לייצר אותו סדרתי.

מי קובע אם הוא מושלם?

קודם כל אני בעצמי עוברת ובודקת את הדוגמה בשבע עיניים, מכל כיוון. לפעמים זה לוקח לי כמה ימים.

אחר כך אני מעבירה לאחותי שיש לה גם רגישות גדולה לפרטים, ואחר כך מעבירה לעוד כמה נשים שאני מכירה.

ובסופו של דבר, הבגדים שאת מוכרת הם בעצם ייחודיים רק לך?

כן, זה בדיוק העניין. אני מוכרת סטים שלמים שמתאימים לכל גיל - - -

רגע, צעירות. מה זה לכל גיל?

.. עד מידה 14. והכל מגיע בסטים לבנים ולבנות. תראי באתר, הרבנית נחמה. יש שם תמונות ממש חמודות.

כן כן, אני רואה. סוף סוף ה'גוגל' פתח לי את האתר שלך. הילדים ממש חמודים. הם שלך?

חלק מהם, כן... אבל אני לא מגלה מי מהם. שלא תהיה עין הרע.

הרחובות מלאים בחנויות, מה את יכולה לתת ללקוחות יותר מהם?

קודם כל - איכות. איכות איכות איכות. כל הסטים באיכות הכי גבוהה שרק אפשר. אבל האמת, שאני נותנת שירות. שירות שירות שירות.

אני מסתכלת עכשיו באתר, המחירים נראים לי בסדר גמור. אבל האחיין שלי מבקש הנחה לקוראים שלו.

הנחה? אני אשאל את בעלי, שניה.

...טוב, שאלתי. הוא מוכן לתת תשעה אחוז הנחה, גם ככה הרווח שלנו פה לא גדול. יש לנו הוצאות תפעול גדולות.

קצת מידי. תני עוד, מיידלע. אחרת אני אומרת לאחיין שלי, נתן, שלא יכתוב כלום.

רגע, אני שואלת את בעלי שוב.

טוב, הוא מסכים לתת חמישה-עשר אחוזים שלמים.

זייער גוט! איך חוטפים את ההנחה?

נכנסים לאתר שלי, tweenset, ומכניסים את קוד הקופון, פעקל'ע15. וזהו.

כל כך פשוט?

כן!

שאני הייתי צעירה לא היה גוגל, אבל... טוב, לא משנה. בהצלחה רבה!

בהצלחה גם לך, דודה. מחכה לשמוע ממך.

עד פה.

אז שמעתם את הדודה, קוראים יקרים.

כאן האתר:

[/https://tweenset.co.il](https://tweenset.co.il)

וזכרו היטב את קוד הקופון: **פעקל'ע15** (בעת התשלום יש אפשרות להוספת קוד קופון) זהו.

בהצלחה.

ואל תשכחו: חזרו אליי כדי לדווח האם נהניתם ממדור הצרכנות החדש, ובעיקר: האם דודתי צודקת והאתר של גב' קורץ אכן מלהיב כל כך.

בעקבותיו של הרב סבתו שיחי' | סיפורת

גילוי נאות: הטור הבא הינו ממוחזר. מאי משמע? הוא נכתב בעבר הרחוק, ופורסם בפרוג, במסגרת אתגר כתיבה כלשהו שיזם הניק המוכשר כל כך, מר דוכסוסטוס. פעם עוד קראו לו חכמפרוג, והעולם היה יפה יותר.

האתגר תפסני בדיוק לאחר מרתון של קריאת ספרי רבי חיים סבתו, וניסיתי קצת, אפעס, להיכנס לנעליו הגדולות. לאחרונה, שלחתי לו את הטור הזה, והוא נהנה ובירכני בהצלחה, להפתעתי, למרות שהמדובר בחיקוי חיוור של סגנונו הוא...

שימו לב שזהו טור 'קטום', ואין לו ממש סיומת. קריאה נעימה.

בודד הייתי, בודד מתמיד.

עומד הייתי על ראשו של הצוק, הצוק הגדול. מאי שם באה בי המחשבה, אפשר שכאן נתגלגל שעיר המשתלח? שעיר שעוד לא והגיע לחצי הדרך, וכבר נעשה איברים איברים. תיכף שהבחנתי בשביל העפר בצד, ידוע ידעתי: לא אוכל עשות מנוח לנפשי. השביל קורא אליי, כקריאתו של חכם נחום המדדה על קביו בסמטאות עיירתי מכורתי, שכונת נחלאות הירושלמית: קול קורא התרנגול, קומו לעבודת הבורא!

אל תהין בנפשך עלות השבילה, קרא בליבי קול ההגיון. הן זהו מסלול ההליכה הקשה והמסוכן בישראל, חזי!

ולפי שאותה השעה ניטלה בינתי ממני- מעשה שטן, מיהרתי ופסעתי לעבר השביל. ומה יפה היה אותו הרגע!

מימיני תהום, משמאלי תהום, מלפני תהום. וביניהם, עובר בדד שביל, כדניאל בגוב האריות.

הלכתי קלות לעבר השביל, על כתפי מרקד ושמח תרמיל הגב הטעון לעייפה שאמא העניקה לי במתנה באותו היום בוא עזבתי את בית ילדותי, חולם על נופי ארצנו- ארץ ישראל. ארצם של אבותינו: אברהם, יצחק, ויעקב.

פרידה יפה הייתה זו. אימי בכתה: חזי, חזור לישיבה, אני ידבר עם המשגיח. אחיותיי הביטו בי בפנים אדומות, לא ההינו לומר לי מאומה.

ואף אני בכיתי כנגדם. וכי מה אעשה בישיבה? קשה עליי הישיבה בישיבה, קשה עליי מבטו המאיים של המשגיח, האוכל הטפל, החברותות עם העיניים המזלזלות. הדיסלקציה וקשייה מבעבעים בי כאותו הנחל השוצף, נחל הסמבטיון. לשווא חיקיתי לשבתות בישיבה, אף בהן לא שקט על שמריו נחל הסמבטיון שבליבי. אבנים פיזזו בתוכי, ונשתוקקתי כל כך לתור, לנשום, לקום בבוקר בחיק הטבע. רבוננו של עולם, בכיתי בלי קול. והלא אברהם אבינו גילה אותך לבד. רוצה אף אני להתבודד, לגלות את אורך הזורח בכל פינה ובכל עץ.

והנה אני היום, חודשים אחר כך. נופיה של ארצי תיכף היו קופצים מול עיני כשעצמתיים. הרי מואב, הרי אדום, ימה של טבריה, היא כנרת. השלג החרמונאי, האד העולה מן הארץ בים המלח, על בולעניו מזרי האימה.

עומד הייתי בתחילתו של השביל, פוסע בו אט אט. מכריי הזרו-התרו בי: חזי, רק לא זה. שביל מסוכן בחרת לך. חזור בך. שמא תיפול, שמא תמעד, שמא תתאבל אמך שוב חלילה.

וכשם שאמרתי למשגיח בקול קר המסתיר בתוכו ריבוא ריבואות של הערכה, תום וציפיה: סיימתי פה בישיבה, כבודו. כך לגלגתי לקולות מכריי, הדפתים היטב היטב. נעלתי בירכתי ראשי, שישקטו קצת. הניחו לי לצעוד.

לא זמן רב פסעתי כך. דקות ספורות חלפו וכף רגלי נכשלה בתלם קטן, צנחתי ארצה. תיקי נשמט, החליק מעם כתפי והלך ממני. כשם שאמר אברהם ללוט: הפרד נא מעליי! הדקות עברו, חלפו, טיילו, קיפצו ממני. כה מהר וכה חלקלק הוא הזמן. נאמן לבוראו, זורם באופן שונה אצל כל אחד. השמש טבעה מאחורי ההרים, ורעש הרוחות החריש את אוזניי. אחד ויחיד מצידתי נשאר לצדי, בקבוק המים. לגמתי ממנו לגימה המחיה את הנפש, והתפללתי מקירות לבבי: הוציאני נא מן המיצר, חלצני נא. החזירני בתשובה שלימה לפניך...

מר גזיזה שומר על התור | סיפורת

איור: ישראל קיש הכריש

דלת העץ הלבנה התרגלה להיות נחשקת. מהבוקר ועד ערב, נחשקות מלאה. בבוקר הגיעה הממתינה הראשונה, אישה מבוגרת צועדת בקושי, כפופה, בתה מסייעת בידה, מושיבה אותה על הכסא הסמוך לדלת, בדיוק ממולה. היא לחשה באוזנה: אמא, אנחנו הראשונים, ואת נכנסת עוד מעט.

עוד לא חלפה דקה, ומשה, בחור שמנמן, ניצב בסמוך. חגורתו רכוסה היטב, חולצתו חלקלקה ומבריקה, אוזניה מהבהבת נעוצה בצווארוננו. סלחנה לי, כך משה, רופא המשפחה שלח אותי לפה, אני רק רגע.

האם ובתה לא התווכחו, שיהיה, כנס אתה קודם.

דלת העץ נפתחה מבפנים, ורופא העיניים נשא את מבטו החוצה: זילברמן! תורכם! הבחור ניסה להכניס רגל פנימה, אבל הרופא נענע באצבעו לסירוב. לא, חכה בסבלנות. אקרא לך, מה, אין לך גם תור? אז לא, תחכה בצד, אולי עוד שעתיים. צמד הנשים נכנסו פנימה בחדווה, סגרו את הדלת, ורגע אחר כך השוק היומי נפתח.

שורת הממתינים התמלאה כמעט בו זמנית על ידי שלל מוזמנים, ורוחי וקוחי המזכירות קרצו זו לזו: היום יהיה שמח, חה.

והשמח התחיל מיד.

אני קודם, אתה קודם, התור שלי לשעה תשע ורבע, לא, התור שלי לשעה תשע ועשרה, אני בכלל באתי מחוץ לעיר, תחכה, תחכי את, תחכה אתה, תחכו שניכם אני נכנס עכשיו...

מידי פעם דלת העץ נפתחה, ובכל פעם כזו קפצו עליה כל הממתינים, ביחד. קולות הוויכוח היו זהים לשוק הדגים של פולטובה.

רוחי שאלה את קוחי: כך זה תמיד? אני פה רק שבועיים, ולא היה יום אחד שהתור היה מסודר, אני לא מבינה למה.

קוחי התכוונה לענות, אבל גברת קלמנוביץ' הכפופה קמה מכסאה, באה אליה ואמרה: תגיד בבקשה לכל ה.. שאני הייתי הראשונה בתור וזה לא בסדר שעוקפים אותי. רוחי אמרה בשביל שתיהן את המנטרה: דוקטור גזיזה בעצמו מנהל את התור, הוא יקרא לך כשתורך יגיע.

קלמנוביץ' חזרה מאוכזבת להמתין בתור הווכחני, ומשה נצמד לדלת כמעט כמו פלומפה. עכשיו עשר ורבע, ואני נכנס עכשיו, נבח לחלל החדר.

דוקטור גזיזה לא התמקח. כנס בבקשה, אדוני. משה נכנס, כיבה סוף סוף את האוזניה המהבהבת, שלח יד ארוכה לסגור את הדלת מבפנים, אך ד"ר גזיזה עצר אותו - - -

חכה רגע לפני שאתה סוגר, אני מנהל פה את התור. היי, הלו, אתה שם בחוץ, בוא פנימה.

קוחי לחשה: ראית? הוא הגיע עכשיו וכבר נכנס. עכשיו את מבינה? אף אחד לא מבין את החוקים של הדוקטור ואת הצורה בה הוא מנהל את התור.

זקן מקשיש חייך את החיוך הכי רחב שיצא לו לחייך מאז שזלטה זוגתו נפטרה לפני שלושים שנה, ופסע בעונג לתוך הקליניקה, הליכנו מקרקש ונוקש על המרצפות המהוהות. דאנג, טאנג, קאנג.

הד"ר נשא אליו את מבטו החם: כן אדוני, אני זוכר אותך, היית פה אתמול ושמתי לך טיפות עיניים. חिकיתי לך כל היום, איפה היית? עכשיו צריך לשים לך שוב...

חיוכו של הזקן התקצר בכמה ס"מ טובים, והוא הסביר: יצאתי רק לשירותים, אבל כשחזרתי כולם פה בחוץ לא נתנו לי להיכנס, אמרו שבאתי עכשיו ושיש תור מסודר.

ד"ר גזיזה הרים אצבע משתיקה ומתרה לעבר משה שעמד לפתוח בקונצרט של תלונות, קם מכסאו, טפטף לקשיש שבע טיפות בכל עין ושילח אותו החוצה. "הפעם, סבא, אל תלך לשום מקום ותשב פה בדיוק ממולי, עוד חצי שעה בדיוק תיכנס שוב..."

ועכשיו הוא חייך סוף סוף אל משה. כן אדוני, מה הבעיה שלך בעיניים. משה התרווח, החליק את חולצתו שוב ושוב, וביקש בדיקת ראייה שגרתית.

אהה, לא. זה לא, נהם הרופא. הוא הצביע על שלט צנום בפינת החדר בתוך מסגרת פלסטיק כתומה, מחופה בזכוכית מאובקת: על פי תקנות קופת החולים אין בדיקת ראייה למשקפיים מעל גיל 18.

- נו, בכל זאת, אדוני, חיקיתי פה שעה...

ד"ר גזיזה ליבו רחב כאולם, ושעונו אינו דוחק. טוב, שב. נבדוק אותך בחורצ'יק, נציץ לך בתוך העיניים קצת.

משה התיישב על כס הבדיקות השחור, וגזיזה בהה לתוך עיניו, אגב כך שסנור אותו ישירות לתוך האישונים ומלמל: אל תזוז, אל תזוז, תסתכל על הטרקטור האדום, יופי, יופי...

הוא עמד לעבור לבדוק את עין ימין, אבל אז דלת החדר נפתחה בפראות, וערימת ממתנים התפרצה פנימה, כולם אדומים, זעופי פנים, מנפנפים בחימה בשעוניהם: הלו, מה זה, כבר חצי שעה הבחור הזה בפנים, מה זה צריך להיות...

ברוך השם, דוקטור גזיזה רופא העיניים לא נועד להיות פרייאר. הוא איש שלא חושש להביט למציאות בעיניים. הוא הודיע בקול שקט: יש לכם עשר שניות לצאת, האחרון שיוצא לא יתקבל אליי היום לבדיקה.

בלאפף. גאנפ. ראקפף. החדר התרוקן בשניה. כל הפורצים נסו החוצה, מנסים לא להיות האחרונים.

משה חייר: ד"ר, אני אוהב את השיטות שלך. הרופא הודה בהנהון, הציץ לעומק קרביה של עין שמאל, ומלמל: כל ירושלים אוהבת, אתה לא בן יחיד. כולם אוהבים את ד"ר גזיזה. אני מנהל פה את התור. אל תזוז אמרתי, נכון? עכשיו נתחיל מההתחלה ובבקשה אל תזוז.

הוא עבד מהר הפעם, סיים צ'יק צ'אק, העניק למשה רצפט מדויק ופתקית עם מספרים למשקפיים.

משה הודה, פתח את הדלת ויצא, וקוחי קרצה לרוחי: תראי עכשיו מה קורה. טרונג. כל הממתינים בהו בדלת הפתוחה, עיניהם לטושות, לשונם יבשה. אוי, רבונו של עולם, תעשה שעכשיו יהיה תורי, אמן.

הדוקטור זקף את ראשו ושאל בקול נינוח של מוכר פרחי יוקרה במשתלת בוטיק: של מי התור לאחת וחצי בצהרים?

שקט השיב את פניו. איש איש מתפלל בליבו כי הדוקטור יקבל אותו עכשיו. גזיזה גנח, לא משנה מה אני עושה, תמיד אתם לא שומרים על הסדר.

הוא נעמד בדיוק בדלת, רגל בפנים רגל בחוץ, העלה והוריד את אצבעו באוויר, ולבסוף פסק: אני חייב הפסקה קצרה, בינתיים הגברת בסוף עם עגלת התאומים וכל הילדים תיכנס עכשיו. אני מנהל פה את התור.

שני בחורים צעירים זהים להחריד קמו ממקום מושבם הפינתי והמבודד, הפסיקו את אמירת התהילים ואמרו בקול אחיד, נמוך וצווחני: אבל אדוני, אנחנו פה מהבוקר...

הרופא גירד את שפמו בהיסוס, משך את מכנסיו באי נוחות מסוימת, סידר את חגורתו, ולבסוף הודיע להם בקול רך וחמים: תבואו מחר מוקדם ותיכנסו הראשונים. ותעשו טובה, חבר'ה צעירים. תבואו עם עיניים אופטימיות יותר, אל תהיו עצובים. יהיה בסדר, אני מנהל פה את התור.

ורוחי חשבה: אני חושבת שאני כבר מבינה.

ועד פה חלק א' להשבוע. תגובות, כתמיד, יתקבלו בברכה, כאן:
<https://goo.gl/forms/pnQ6hoWzMcr7w6Fg1>

שלכם, נתן גלנט.
להצטרפות לרשימת התפוצה: ng054ng@gmail.com